

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
1 березня 2013 р., п'ятниця**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

- Незмінний стратегічний пріоритет "Голос України"2**
Під час зустрічі з Надзвичайним і Повноважним Послом Французької Республіки в Україні А.Ремі В.Рибак заявив, що курс на європейську інтеграцію залишається незмінним стратегічним пріоритетом України, «який ми розглядаємо насамперед як курс на впровадження глибоких політичних і соціально-економічних перетворень.
- Настав час для активізації діалогу на всіх рівнях "Голос України".....3**
Україна розглядає Іспанію як одного з ключових партнерів у Європі й зацікавлена в поглибленні взаємовигідного двостороннього співробітництва в усіх галузях, що становлять взаємний інтерес, — на цьому наголосив Голова Верховної Ради України В.Рибак під час учорашньої зустрічі з Надзвичайним і Повноважним Послом Іспанії в Україні Х.Р.Мояно.
- Київський торг Александр Радчук, Ольга Куришко, "КоммерсантЪ" (Україна).....4**
"УДАР пока взял паузу... Не стоит торопиться: в ближайшее время В.Кличко сделает соответствующее заявление о своем возможном участии в выборах мэра Киева",— заверил вчера народный депутат В.Чумак (УДАР).
- Апрель богат водой, а май — с ЕС мастой Сергей Бурлаченко, «2000»5**
И в этом плане ход продвижения инициативы А.Ефремова будет серьезным индикатором истинного положения дел внутри фракции ПР. Пока же обратим внимание на то, что предлагаются изменения конституционных норм, т.е. заведомо «непроходные» предложения. Речь идет не столько о реальном решении, сколько о пиар-ходе.
- Пенсии на особом счету Наталья Непряхина, "КоммерсантЪ" (Україна).....10**
Заместитель главы парламентского комитета по вопросам социальной политики и труда П.Розенко, который подал законопроект о снижении ЕСВ до 18%, отмечает, что еще более недели назад представители фонда оценивали дефицит бюджета ПФУ в случае реализации его инициативы в 50 млрд грн. Тогда ее не поддержали ни Миндоходов, ни депутаты.
- Ксения Ляпина: « Минэкономразвития демонстрирует полное непонимание происходящего» Дмитрий Уляницкий, "Власть денег"11**
Народный депутат Украины полагает, что новый закон, регулирующий внутреннюю торговлю, не решит проблем в отрасли: "Взаимоотношения поставщика и продавца регулируются контрактом. Кроме того, у нас есть Гражданский, Хозяйственный кодексы. В конце концов, у нас есть Закон "О банкротстве".
- Поцелуи бывают разные - политически заразные Елена Галаджий, "Комсомольская правда в Украине"12**
Перед каждым пленарным заседанием Верховной Рады в парламентских кулуарах можно наблюдать одну и ту же картину. При встрече народные депутаты целуются. Кто-кто

ограничивается одним чмоком и словами "здравствуй, дорогой", а кто-то идет дальше - награждает коллегу троекратным поцелуем и дружеским похлопыванием по плечу.

ІНТЕРНЕТ-ЗМІ

Володимир Рибак вніс до ВАСУ подання про позбавлення Сергія Власенка мандата *Тиждень.іа*.....14

Про це сьогодні на брифінгу повідомив народний депутат, один із лідерів «Батьківщини» О.Турчинов. За його словами, у середу було потай прийнято рішення Регламентного комітету про незаконність суміщення С.Власенком посад адвоката і народного депутата.

Оппозиция села на кнопку *Главком*15

Одержав тактическую победу в парламенте, оппозиция рассудила, что борьбу с «кнопкодавством» заканчивать рано. Заседание Киевсовета 28 февраля, на котором рассматривался вопрос изменений в программу приватизации, сопровождалось скандалом.

БЛОГИ

Микола Княжицький: «Про любов та ненависть» *pravda.com.ua*17

Друкую два документи без коментарів. Якщо десь і відбувається війна між світлом та темнотою, то це тут, на наших очах.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ

Київ може збільшитися в розмірах *Интер, Подробности*18

В Україні презентували унікальне видання *ICTV, Факти*19

"Батьківщина" почала збір підписів за відставку Кабміну *5 канал, Час новин*....20

ТВі зацікавився тими служителями Феміди, які протягом двох останніх років ухвалювали вироки у справах опозиційних діячів *ТВі, Сьогодні*.....21

Українці мають декларувати свої доходи *УТ-1, Підсумки дня*22

Андрій Мохник: «Комуністи перетворилися на холуїв олігархів» *Радіо Свобода, Ваша Свобода*22

Друковані видання

Незмінний стратегічний пріоритет "Голос України"

Голова Верховної Ради України Володимир Рибак сподівається, що Франція й надалі залишатиметься одним із наших ключових партнерів у рамках євроінтеграційних процесів і продовжить надавати конструктивну та дієву підтримку подальшому зближенню України з Європейським Союзом.

Під час зустрічі з Надзвичайним і Повноважним Послом Французької Республіки в Україні Аленом Ремі В. Рибак заявив, що курс на європейську інтеграцію залишається незмінним стратегічним пріоритетом України, «який ми розглядаємо насамперед як курс на впровадження глибинних політичних і соціально-економічних перетворень, спрямованих на підвищення стандартів життя для українських громадян». «Ми активно працюємо над тим, аби в основу реалізації національних євроінтеграційних пріоритетів було закладено добре опрацьовану нормативно-правову базу, яка враховувала б найкращий європейський досвід», — сказав глава парламенту. У цьому контексті В. Рибак висловив сподівання, що Національні

Збори та Сенат Франції передадуть українському парламенту свій «колосальний досвід законотворчої роботи».

«Впроваджуючи програму широкомасштабних реформ, українське суспільство чітко усвідомлює обсяг і суть тих завдань, які мають бути виконані вже ближчим часом. Саме тому ми адекватно сприймаємо критику і зауваження наших західних партнерів і готові у дусі відкритості та партнерства продовжувати працювати в напрямку зміцнення демократії, політичної стабільності та економічного процвітання нашої держави», — сказав керівник парламенту.

При цьому він підкреслив, що укладення Угоди про асоціацію буде найкращим стимулом для України з точки зору подальшого посилення демократичного розвитку та верховенства права. В. Рибак повідомив, що 22 лютого 2013 року Верховна Рада України ухвалила Заяву про реалізацію євроінтеграційних прагнень України та укладення Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.

«Сподіваюся, що Франція й надалі залишатиметься одним з наших ключових партнерів у рамках євроінтеграційних процесів і продовжить надавати конструктивну та дієву підтримку подальшому зближенню України з Європейським Союзом», — сказав Голова Верховної Ради. У свою чергу, пан Посол зазначив, що поновлення роботи українського парламенту і ухвалення Заяви про реалізацію євроінтеграційних прагнень стали важливою передумовою проведення саміту Україна—ЄС 25 лютого ц. р. «Це голосування об'єднало представників різних політичних сил», — сказав він.

Франція, за словами А. Ремі, «позитивно налаштована на перспективу підписання Угоди про асоціацію Україна—ЄС під час саміту Східного партнерства у листопаді цього року у Вільнюсі».

<http://www.golos.com.ua/Article.aspx?id=282292>

Настав час для активізації діалогу на всіх рівнях "Голос України"

Україна розглядає Іспанію як одного з ключових партнерів у Європі й зацікавлена в поглибленні взаємовигідного двостороннього співробітництва в усіх галузях, що становлять взаємний інтерес, — на цьому наголосив Голова Верховної Ради України Володимир Рибак під час учорашньої зустрічі з Надзвичайним і Повноважним Послом Іспанії в Україні Хосе Родрігесом Мояно.

На думку Голови Верховної Ради, після проведення парламентських виборів та формування нового складу Кабінету Міністрів України настав час для активізації двостороннього політичного діалогу на всіх рівнях.

Важливим у цьому контексті В. Рибак назвав визначення нових дат для офіційного візиту Президента України В. Януковича до Іспанії, який, на його думку, надав би нового імпульсу подальшому розвитку співробітництва між нашими країнами. «Як відомо, цей візит двічі переносився іспанською стороною протягом 2011 року через об'єктивні причини», — сказав він.

Голова Верховної Ради також зазначив, що українська Сторона зацікавлена у подальшому розвитку міжпарламентської складової двосторонніх взаємин, висловившись за відновлення повноцінної діяльності відповідних груп дружби у парламентах наших країн. В. Рибак повідомив, що від народних депутатів України вже подано 21 заяву на членство у групі дружби з Іспанією.

Глава парламенту зауважив, що для України є цікавим досвід Іспанії щодо приведення національного законодавства у відповідність до загальноєвропейських стандартів, а також у сфері боротьби з корупцією, реформуванні соціальної галузі тощо.

В.Рибак висловив задоволення позитивною тенденцією до збільшення обсягів двосторонньої торгівлі за підсумками 2012 р. і наголосив на існуванні потенціалу для розвитку торговельно-економічного співробітництва.

У свою чергу, пан Посол висловив думку, що існує значний потенціал для розвитку двосторонніх взаємин в економічній та культурно-гуманітарній сферах. Керівник дипломатичної місії також зазначив, що іспанські депутати зацікавлені в активізації міжпарламентської складової українсько-іспанських взаємин, розширенні співпраці з українськими колегами.

Торкаючись питань європейської інтеграції, Голова Верховної Ради наголосив, що Україна зацікавлена у збереженні високої динаміки політичного діалогу з Європейським Союзом, у т. ч. на найвищому рівні, і докладає послідовних зусиль до забезпечення подальшого прогресу в процесі реформ, зокрема, у галузях, на яких зосереджена посилена увага з боку ЄС.

Пан Посол заявив, що Іспанія «зацікавлена у сильній демократичній Україні». За його словами, Україна є «великою європейською державою», і «Європу не можна мислити без України». Іспанія, зазначив Х. Р. Мойно, підтримує євроінтеграційні прагнення нашої країни.

Дослівно

Володимир Рибак, Голова Верховної Ради України:

— Ми зацікавлені в якнайшвидшому підписанні Угоди про асоціацію та набутті нею чинності. Укладення Угоди про асоціацію стане найкращим стимулом для України з точки зору подальшого проведення реформ, посилення демократичного розвитку та верховенства права.

<http://www.golos.com.ua/Article.aspx?id=282299>

Киевский торг

Александр Радчук, Ольга Куришко, "Коммерсантъ" (Украина)

Народные депутаты фракции "Батькивщина" дали Виталию Кличко, лидеру парламентской фракции УДАР, 11 дней на принятие решения о выдвижении своей кандидатуры на пост мэра Киева. Однако сообщать о своих планах в назначенный срок — 1 марта — Кличко еще вчера не собирався. "УДАР пока взял паузу... Не стоит торопиться: в ближайшее время Виталий Кличко сделает соответствующее заявление о своем возможном участии в выборах мэра Киева", — заверил вчера народный депутат Виктор Чумак (УДАР). "Мы должны сначала определиться с датой выборов, а потом уже говорить о своем участии в них, — рассказал заместитель председателя фракции УДАР в Киевсовете Андрей Странников. — Нам льстит доверие, оказанное нашими коллегами из оппозиции, однако требование определиться в какие-либо сроки мы считаем не совсем правильным".

Это первый случай за всю историю выборов мэра Киева, когда ни одна из оппозиционных партий не борется за выдвижение своего кандидата. В 2006 и 2008 годах Виталий Кличко дважды безуспешно просил поддержки у нынешних партнеров по оппозиции, однако оба раза получал отказ. В частности, в 2008 году во время внеочередных выборов мэра партия "Батькивщина" отказалась поддерживать Кличко, что помогло Леониду Черновецкому одержать победу. Тогда Черновецкий набрал 37,72%, Александр Турчинов ("Батькивщина") — 19,13%, Виталий Кличко — 17,9%.

Отсутствие конкуренции можно объяснить тем, что с ноября 2010 года, когда президент Виктор Янукович разделил должности мэра и председателя Киевской городской государственной администрации, пост мэра существенно потерял в весе. Впервые за 17 лет должность главы КГГА занял не избранный на выборах мэр Киева, а кандидат, предложенный главой государства, — Александр Попов. В его руках сосредоточилась вся финансовая и административная власть, а мэру остались церемониальные функции. "Сейчас ни "Батькивщина", ни УДАР не спешат выдвигать свою кандидатуру на пост мэра. Они боятся выигрывать выборы, поскольку реальная власть останется у главы КГГА, которого назначит Президент", — отметил председатель Центра прикладных политических исследований "Пента" Владимир Фесенко.

К выбору кандидата в мэры Киева во фракции "Батькивщина" намерены приступить в следующий вторник. "5 марта мы с коллегами обратимся к Александру Турчинову и Арсению Яценюку с просьбой определить кандидата от "Батькивщины" и согласовать его с УДАРОм и

"Свободой",— заявил народный депутат Александр Бригинец ("Батькивщина"). "Дальше тянуть нельзя. Необходимо как можно скорее создать рабочую группу и окончательно решить, кто будет единым кандидатом от оппозиции",— подчеркнул народный депутат Дмитрий Андриевский ("Батькивщина").

Список желающих выдвинуть свою кандидатуру на пост мэра довольно большой. "Я не готов назвать фамилии — ни Петра Порошенко, ни Николая Томенко, ни Александры Кужель, ни Анатолия Гриценко, ни Николая Катеринчука. Это люди, которые горят желанием баллотироваться в мэры Киева, если вдруг Виталий Кличко откажется от выдвижения. Кандидат должен быть единым, лидерам трех фракций нужно собраться и принять решение",— заявил народный депутат Виталий Ярема ("Батькивщина").

Своего кандидата намерены предложить и в партии "Свобода". "Мы выдвинем народного депутата Андрея Ильенко в качестве единого кандидата на пост мэра от оппозиции. У него есть опыт борьбы с кандидатом от власти на прошлых парламентских выборах",— сообщил народный депутат Андрей Мохнык ("Свобода").

О намерении участвовать в выборах вчера в очередной раз заявил и Александр Попов. "Я не только буду участвовать, я получу победу на этих выборах",— уверенно заявил журналистам глава КГГА. Источники, близкие к переговорам о назначении даты выборов, утверждают, что скорее всего они состоятся 30 июня.

<http://www.kommersant.ua/doc/2138210>

Апрель богат водой, а май — с ЕС маетой

Сергей Бурлаченко, «2000»

Интернет-издание «Еврообсервер» — второй в мире после «Файненшел таймс» по популярности источник информации о ЕС — озаглавил статью о саммите Украина — Евросоюз «ЕС и Украина покончили с замораживанием отношений».

После традиционной критики в адрес украинского президента Эндрю Реттман пишет: «ЕС настроен подписать в ноябре соглашение об ассоциации и зоне свободной торговли с Украиной, чтобы остановить ее дрейф в российскую сферу влияния». И эти слова иллюстрированы изображением Сергея Магнитского (euobserver.com).

О маскировке «выборочного правосудия»

Действительно ли на саммите что-то кардинально изменилось в отношениях Украины и ЕС? Однозначно утвердительного ответа на этот вопрос не дает и упомянутая публикация, если читать ее целиком, а не одно заглавие и первые абзацы. Так, завершается она словами главы шведского МИДа Карла Бильдта: «Пока признаки прогресса в Украине, мягко говоря, очень слабо заметны».

Реальная новизна саммита сводится в основном к факту его проведения и подписанию совместного заявления. Да, в прошлом году Янукович не встречался с лидерами ЕС именно из-за их недовольства развитием политической ситуации в Украине, в частности делом Тимошенко. Но похоже, главный смысл нынешней встречи формальные лидеры ЕС Баррозу и ван Ромпей видели в том, чтобы выразить это недовольство Януковичу в личном общении, а не по телефону или через своих представителей.

Судить об итогах саммита можно, с одной стороны, анализируя его главный документ, совместное заявление, а с другой — привлекая к анализу инсайдерскую информацию. А ее приводят исключительно близкие к оппозиции издания, подчеркивая критический настрой европейских лидеров. Впрочем, в таком случае возникает проблема доверия к источникам очередного «слива». Все чаще отечественные оппозиционные СМИ оперируют фейк-информацией, чтобы решить поставленные перед ними агитационные цели.

Что же касается европейских медиа, то многие издания (даже «Файненшел таймс») саммит не заметили — возможно, потому, что он совпал с сенсационным результатом итальянских выборов.

Итак, в совместном заявлении нет слов не только о Тимошенко и Луценко, но и о «выборочном правосудии» (любимый термин, которым европейцы характеризуют эти дела). Как будто это успех официального Киева, но, похоже, успех сугубо внешний, формальный. На пресс-конференции ван Ромпей сказал, что на переговорах стороны сосредоточились на «выборочном правосудии», а Баррозу заявил, что в короткие сроки ожидает от Украины действий по данной проблеме.

В самом же документе есть слова о том, что для достижения соглашения об ассоциации «Украина настроена действовать в соответствии со сферами/положениями, определенными в выводах Совета Европейского союза по иностранным делам от 10 декабря 2012 года». А в этих выводах сказано: «ожидает, что украинская власть немедленно решит вопрос политически мотивированных арестов».

Следовательно, выиграв по форме, Янукович проиграл по сути, признав в документе справедливость многократно высказанных европейских требований и обязавшись их выполнять.

При этом ЕС, как ранее и предполагалось, ждет от Украины прогресса в интересующих его вопросах до мая. И не до 31 числа, а как видно из пункта 4 документа, «до начала мая». Т. о. в мае можно ожидать нового кризиса в украинско-европейских отношениях. Ведь трудно представить, что Тимошенко к тому времени выйдет на свободу.

В программе «Диалог со страной» 21 февраля Президент не сделал и полунамека на эту тему, сказав, что речь может идти лишь об изменении условий содержания Тимошенко. (И видеоканалы в палате, вызывавшие протесты экс-премьера, сразу же демонтировали).

О сигнале, не понятом в Европе

Да, теоретически можно допускать, что, скажем, в мае Брюссель мог бы удовлетвориться освобождением Луценко, усмотрев в этом залог освобождения Тимошенко. Так, по утечке информации с визита Януковича в Польшу, лидер Украины обнадежил Коморовского и Гашпаровича словами о возможной амнистии министра внутренних дел. Вероятно, подобные намеки делались украинской властью и до этой встречи. Тогда во многом объяснимо, почему в Европе так всполошились из-за этапирования Луценко из киевской клиники в колонию, но не обратили публичного внимания на полуторамесячную акцию протеста Тимошенко в ЦКБ-5.

Однако даже если предполагать такой вариант, то европейцев устроит не только освобождение бывшего главы МВД, а выполнение ряда других условий из «списка Фюле». Прежде всего — политических. Например, в части создания Избирательного кодекса. Причем, очевидно, речь должна идти именно о таком кодексе, который устраивал бы и оппозицию, а трудно представить, что кодекс придется ей по душе без изменения избирательной системы.

Можно допустить, что на начало мая европейцы зачли бы как прогресс даже не принятие кодекса, а хотя бы направление в парламент его проекта. Но пока нет никаких признаков того, что власть будет этим кодексом заниматься. Создание такого документа не фигурирует в плане первоочередных мероприятий правительства на 2013 г. по интеграции Украины в ЕС. План опубликован 15 февраля на сайте Кабмина и был разработан именно как ответ на «список Фюле». Да и разработать за пару месяцев Избирательный кодекс, доведя его до стадии регистрации в Раде, не слишком легко.

Т.о. объективно складывается ситуация, что в начале мая Евросоюз заявит: дескать, Украина не выполняет его условий, с которыми в феврале в Брюсселе согласился Президент, заверив это своей подписью. После чего будет решено, что ассоциация подписана не будет не только в этом ноябре, но и до следующих президентских выборов на Украине. Текст совместного заявления, правда, не содержит никаких намеков на альтернативу: ноябрь 2013-го или 2015-го и позже. Закреплять такую альтернативу в тексте было бы уж слишком большим унижением для Киева. Однако информация о том, что такое условие Украине фактически поставлено, выглядит достоверной.

Но тогда возникает вопрос: зачем нужно было Януковичу подписывать такое заявление? Чтобы через два месяца с небольшим в Брюсселе его обвинили в нарушении обещаний? Прошедший незадолго до саммита «Диалог со страной» ответов на эти вопросы не дал.

Напротив, обращало на себя внимание то, что в эфире не затрагивались темы, относимые к идеологическим маркерам: ЕС и ТС, язык, ОУН-УПА. Учитывая срежиссированность мероприятия, очевидно, что так было изначально задумано. Но в преддверии визита в Брюссель само отсутствие разговора о евроинтеграции выглядело сигналом Европе о том, что для президента эта тема не особо важна.

О двух версиях одного подписания

Можно выдвинуть две версии, почему президент все же подписал совместное заявление. Первая: Киев рассчитывает на то, что можно обменять выполнение экономической части «списка Фюле» и ряда его других пунктов на невнимание Брюсселя к делу Тимошенко. Дескать, раз где-то 2/3 пунктов выполняется, значит, прогресс все же есть, и путь к ассоциации открыт. Однако ЕС многократно доказывал, что на подобный обмен не согласен. Почему же все должно быть иначе на этот раз?

Вторая: до мая Киев рассчитывает договориться с Москвой о двустороннем газовом консорциуме. В Брюсселе такую договоренность воспримут как сползание в российскую сферу влияния и станут в вопросе ассоциации уступчивей.

Эта гипотеза выглядит более серьезной. Так, главная информативная ценность «Диалога со страной» в том, что впервые на таком высоком уровне были озвучены планы по ГТС: двусторонний консорциум, арендующий «трубу», стороны близки к соглашению и намерены подписать его в первом полугодии.

В Брюсселе, безусловно, воспринимают эту идею без восторга. Еще за день до заявления президента еврокомиссар по энергетике Гюнтер Эттингер на встрече с главой Минэнергоугля Эдуардом Ставицким заявил о заинтересованности ЕС именно в трехстороннем консорциуме. А слова еврокомиссара о готовности ЕС помочь Киеву в модернизации ГТС нашли отражение и в совместном заявлении Януковича—Баррозу—ван Ромпея.

Но ведь там идет речь не о конкретной финансовой помощи, а о «поддержке Украины в интенсификации диалога с международными финансовыми институтами» по финансированию реконструкции газопровода Уренгой—Помары—Ужгород. Т. е. не о том, что ЕС даст деньги, а лишь о том, что он замолвит слово, чтобы их дали другие. И когда речь идет о трехстороннем консорциуме, то ЕС тоже может лишь замолвить слово. Евросоюз не может быть субъектом консорциума, им могут быть только крупнейшие газовые компании Европы (прежде всего Германии, Франции и Италии), и Брюссель может лишь посоветовать им заинтересоваться проектом. Пока такого интереса публично никто не проявлял.

Представляется, что переговоры Москвы и Киева по газовому вопросу зашли уже настолько далеко, что переформатирование будущего консорциума из двустороннего в трехсторонний просто недопустимо затянет время. Тем более что Россия в таком переформатировании абсолютно не заинтересована. Поэтому нынешний флирт Киева с Брюсселем на данную тему выглядит просто попыткой попортить нервы Москве. Какой смысл в этом, если как раз наоборот — только скорейшее создание консорциума дает шанс на то, что Брюссель испугается и пересмотрит условия заключения договора об ассоциации?

Однако и такой шанс (независимо от успеха консорциума с Россией) достаточно призрачен. ЕС слишком тесно связал себя с защитой украинской оппозиции от «выборочного правосудия», чтобы делать неожиданный разворот. Для такого разворота европейские лидеры должны обладать смелостью и гибкостью мышления — качествами, которые не присущи нынешнему политическому поколению.

Ведь даже материально заинтересовать Украину ЕС толком не смог. Так, среди подписанных на саммите документов — меморандум о предоставлении Украине кредита ЕС на 610 млн. евро под 3,25% годовых. Сумма скромная по сравнению с деньгами МВФ. Но в условиях сокращения бюджета ЕС скромность понятна.

Однако эта договоренность «дополнит будущее соглашение между Украиной и Международным валютным фондом». Т. е. если МВФ не даст деньги, то и Европа не даст. Правда, министр финансов Юрий Колобов считает, что для европейских денег достаточно не возобновления кредитования, а достижения взаимопонимания с МВФ. Однако неясно, считает

ли ЕС так же. Слова же из совместного заявления о «будущем соглашении» предполагают, что взаимопонимание с МВФ в любом случае должно быть оформлено в виде соглашения. Но если это соглашение не будет предполагать кредита, то европейцы могут решить, что Украине деньги не нужны.

Фонд же давно ставит условием возобновления кредитов повышение тарифов на газ и тепло. Европейцы тоже намерены обставить свой кредит собственными условиями, и никак нельзя исключать, что ряд из них также являются социально болезненными. А Виктор Янукович в ходе «Диалога со страной» однозначно заявил: газ для населения дорожать не будет. Т. о. ни МВФ, ни Европа денег не дадут, только если Украина не договорится о консорциуме, который снизит цену газа для нее и сделает разговор о повышении тарифов неактуальным.

Надо надеяться, что Глава государства, говоря о сохранении нынешних цен на газ для народа, не просто хотел сказать приятные аудитории слова, но и учитывал опыт наших соседей, болгар. Там на днях повышение тарифов на электроэнергию привело к невиданным протестам и падению правительства коалиции «Граждане за европейское развитие». Впрочем, болгарские события оказались в Европе в тени итальянских.

Впервые за сложную послевоенную историю страна в результате выборов имеет настолько фрагментированный и неустойчивый парламент. При этом четверть голосов получила внезапно возникшая партия «5 звезд», которая строила кампанию на анархической критике как итальянской, так и европейской власти, а также призывает к референдуму о выходе Италии из еврозоны. Эту идею может поддержать и многолетний лидер страны последних лет Сильвио Берлускони, чья сила именно благодаря антиевропейской риторике получила заметно больше голосов, нежели ей первоначально предсказывали.

После болгарских и итальянских событий еще более актуальным становится вопрос: «Для чего же украинской власти так унижительно стремиться к сближению со все более и более нестабильным Евросоюзом?!»

О «красоте игры», с которой получилось некрасиво

Как мы и предсказывали, очередной парламентский кризис разрешился.

Около полудня 22.02 стало известно, что согласие достигнуто, и II сессия ВР VII созыва начала работу. Как водится, оппозиционеры заявили, что «регионалы дрогнули», а те парировали, что «ни на какие уступки не пошли».

По «традиции», наиболее оптимистичен оказался Чечетов: «Оппозиция сама подняла ручки и отказалась почти от всех своих требований. А Тягнибок еще и повторил мою фразу: «Оцените красоту игры». Но на самом деле вышли они из ситуации некрасиво» (СЕГОДНЯ).

Мы же особых поводов для «фанфар» со стороны правящей партии не видим. Ведь для принятия законодательного решения необходимо большинство от конституционной численности Рады — 226 голосов, а значит, любое другое «волеизъявление» депутата — воздержался, не голосовал или вообще отсутствовал на заседании — фактически засчитывается как «против». Т. е., не имея возможности проводить свои законопроекты, оппозиционеры могли оставаться «вольными слушателями», а депутатам большинства пришлось бы относиться к своим обязанностям со всей добросовестностью.

В этом, собственно, и причина, почему оппозиция столь принципиально поставила вопрос «кнопкодавства», и в целом поднятая ею волна принесла свои результаты — случаи кнопкодавства стали единичными. Во всяком случае — депутатов, открыто голосовавших за нескольких коллег, не наблюдалось. Но «УДАРу» понадобилось выйти из тени своих партнеров по оппозиции. Когда же затеянная ими блокада перед угрозой новых выборов явно начала «выдыхаться», представители партии Кличко озвучили компромиссные предложения, «регионалы» нанесли ответный удар.

Их условие — введение обязательного участия всех депутатов во всех голосованиях. Также они предлагали внести в регламент реальные санкции, вплоть до недопуска на пленарные заседания для депутатов, которые не участвовали в голосовании без уважительной

причины. Эти-то требования и стали истинным камнем преткновения на длившихся всю неделю переговорах.

Почти уверен, 5 марта оппозиция согласилась бы с ними, дабы не дать Президенту право на роспуск парламента (им бы пришлось говорить, что именно такой ответственности всех депутатов они и добивались, ведь снять блокаду без хоть символических уступок было бы для оппозиции полной потерей лица).

Поменялось же все 22-го. Не столь принципиально, насколько внесенные поправки реально искореняют возможность «кнопкодавства», поскольку эта «практика» — «уходящая натура». Главное, принятые изменения в регламент (да и сам отказ от «кнопкодавства» в принципе) создают дополнительные (и немалые) сложности только провластному большинству. Ему пришлось идти на попятную, трехнедельная блокада парламента оппозицией осталась безнаказанной, и это дает все основания последней считать исход противостояния своей победой, во всяком случае — психологической, добавляющей «смелости» в будущем.

Не случайно председатель фракции ПР Александр Ефремов поспешил заявить: он вносит законопроект, предусматривающий, что для его принятия за законопроект должно проголосовать большинство присутствующих в зале, но не менее 150 народных депутатов. А также: «В ближайшее время я зарегистрирую законопроект, который определяет ответственность депутата за неработу в парламенте. Если депутат без уважительных причин не приходит на работу и не выполняет свою основную функцию, значит, он может быть лишен депутатского мандата» (КП в Украине).

Но в нынешнем парламенте не найти 300 голосов, чтобы внести изменения в Конституцию, предусматривающие переход на голосование от большинства присутствующих. Точно так же требует изменений Конституции и расширение списка оснований для лишения депутата его мандата.

А вот с принятием изменений в регламент о других нормах усиления «дисциплинарной» ответственности депутатов ситуация действительно любопытная. Формально голоса для их принятия есть — 208 депутатов во фракции ПР, плюс 32 коммуниста (а фракция КПУ всегда голосует индивидуально, значит такой проект однозначно поддержит).

Но способно ли руководство фракции ПР обеспечить требуемую для принятия этих поправок дисциплину в собственных рядах? Ведь слухов о «внутренней оппозиции», особенно со стороны мажоритарщиков, в последнее время немало.

И в этом плане ход продвижения инициативы Ефремова будет серьезным индикатором истинного положения дел внутри фракции ПР. Пока же обратим внимание на то, что предлагаются изменения конституционных норм, т.е. заведомо «непроходные» предложения. Речь идет не столько о реальном решении, сколько о пиар-ходе. «Мы вынесем этот вопрос (о лишении мандатов за прогулы и блокирование трибуны) в зал, будем вести дискуссию, и люди сами увидят, кто против того, чтобы навести порядок», — это опять Чечетов.

О «нашим и вашим» от партии Кличко

Разблокирование парламента многими комментаторами было расценено, как фиаско «УДАРа», поскольку Кличко и его команда явно не просчитали всех вариантов развития событий, не понимали в начале акции, как из нее выходить.

И еще о политических кульбитах «УДАРа». В прошлом номере мы сообщили о заявлении нардепа от этой партии Ирины Герашенко, которая считает, что 23 февраля и 8 марта — «это искусственные праздники». А уже 23 февраля Виталий Кличко написал в Фейсбуке: «Хочу поздравить всех, для кого этот праздник имеет значение, кто прошел армию, военные будни. Успехов, крепкого здоровья, МУЖИКИ! С 23-м февраля!.. С самого детства у меня особое отношение к 23 февраля. Это был праздник моего отца — профессионального военного, офицера ВВС...» (Интерфакс-Украина).

В общем, и нашим и вашим. Впрочем, такие «проблемы» для Виталия Кличко были вполне предсказуемы с того момента, как стал известен состав команды, с которой он шел на выборы. Изначально Кличко мог рассчитывать на две политические «фишки» — образ «хорошего парня», национального героя, свежего лица среди надоевших политических

персонажей и незанятую нишу «третьей силы», «равноприемлемой» для востока и запада. Эту возможность, собрав весь политический мусор и националистический отстой, Кличко потерял. Ведь «короля» всегда играет свита. Тем более — столь явно заигравшаяся. И это все явственней с каждым днем.

Что же касается «фишки № 1», то и ее потенциал тает с каждым днем. Общественное сознание в моральном плане все менее отличает Виталия Кличко от коллег по политическому ремеслу, в то же время не переставая считать его дилетантом в политике (поскольку поводов опровергнуть это суждение он пока не дал).

Так что дальнейшие политические перспективы Виталия Владимировича все более призрачны.

<http://2000.net.ua/2000/forum/aktualno/88718>

Пенсии на особом счету

Наталья Непряхина, "Коммерсантъ" (Украина)

В Пенсионном фонде подсчитали, что правительственная инициатива по снижению ставки единого социального взноса вызовет падение доходов Пенсионного фонда на 100 млрд грн. Несмотря на угрожающую цифру, в Министерстве доходов и сборов не ожидают "нарушения стабильности" выплаты пенсий, поскольку норма не будет принята, пока не найдутся компенсаторы. В оппозиции уверены, что уменьшать нагрузку на фонд оплаты труда необходимо с 2014 года, а в Партии регионов призывают не торопиться со снижением ставки единого социального взноса.

Снижение вдвое ставки единого социального взноса (ЕСВ) на фонд зарплаты приведет к уменьшению пенсионных поступлений на 100 млрд грн, сообщила вчера заместитель директора департамента поступлений Пенсионного фонда Людмила Полевик. "На этот год поступления от ЕСВ запланированы на уровне 200 млрд грн, поэтому снижение ставки в два раза приведет именно к таким недопоступлениям в фонд", — пояснили в ПФУ эти подсчеты.

Как сообщал "Ъ", еще летом 2012 года Государственная налоговая служба предложила снизить ЕСВ с 32,6-49,7% до 15%. Уже в январе 2013 года идея сократить ставку появилась в программе активизации экономики на 2013-2014 год. Позже первый вице-премьер Сергей Арбузов подчеркнул, что речь идет именно о снижении ставки до 15% для всех плательщиков. При этом прогрессивная шкала налогообложения доходов физлиц должна была расширяться, а ее нижний порог — снизиться с 15% до 10%. Он обещал подать законопроект уже в феврале-марте.

Впрочем, в программе активизации экономики, принятой в среду на заседании Кабмина, инициатива о снижении нагрузки на фонд оплаты труда уже отсутствовала. В пресс-службе Министерства доходов и сборов заверили, что все планы, изложенные в документе ранее, остаются в силе. "Просто в программе они объединены в общий пункт "либерализация налоговой политики". Правительство не отказывается от заявленных планов по снижению ставки ЕСВ, а прорабатывает компенсаторные механизмы, которые позволят сбалансировать поступления в бюджет", — уточнили в ведомстве. Поводов прогнозировать, что стабильность выплаты пенсий и страховых средств будет нарушена, нет, добавляют в пресс-службе.

Поиск компенсаторов длится уже более полугода. В ПФУ заверяют, что их перечень с лета практически не изменился. Тогда ГНС предлагала ликвидировать общую налоговую социальную льготу (+4,3 млрд грн), отменить максимальный порог дохода, с которого платится ЕСВ (сейчас — 17 минимальных зарплат; +3,9 млрд грн), вернуть сбор с покупки иностранной валюты в размере 3% (+14 млрд грн). Легализация зарплат и экономия на уплате взноса с зарплат бюджетников принесут еще до 50 млрд грн.

Заместитель главы парламентского комитета по вопросам социальной политики и труда Павел Розенко (УДАР), который подал законопроект о снижении ЕСВ до 18%, отмечает, что еще более недели назад представители фонда оценивали дефицит бюджета ПФУ в случае

реализации его инициативы в 50 млрд грн. Тогда ее не поддержали ни Миндоходов, ни депутаты.

Тем не менее Розенко уверен, что реформу необходимо начинать уже с 1 января 2014 года: компенсаторами могут стать легализация и активизация экономики за счет снижения налоговой нагрузки на бизнес, с параллельным снижением административного давления на предприятия и получением реальной возможности защищать свои интересы в судах. "Два-три года, конечно, будут потери, но в дальнейшем эффект будет большим, чем недопоступления,— считает он.— Видимо, Партия регионов ждет, когда правительство подаст свой законопроект". Однако в Партии регионов считают, что в ближайшее время снижать ставку ЕСВ не нужно, поскольку в Украине наблюдается демографический кризис — рождаемость падает, смертность и безработица растут. "Я не знаю, где можно найти такие компенсаторы, чтобы перекрыть 100 млрд грн. Чтобы мы не делали, женщины не начнут рожать по 6-8 детей,— говорит Владислав Лукьянов.— Но даже если это и произойдет, то должно пройти хотя бы 20 лет".

<http://www.kommersant.ua/doc/2138448>

Ксения Ляпина: « Минэкономразвития демонстрирует полное непонимание происходящего»

Дмитрий Уляницкий, "Власть денег"

Народный депутат Украины, член фракции партии "Батькивщина" полагает, что новый закон, регулирующий внутреннюю торговлю, не решит проблем в отрасли.

Вы активно критикуете правительственный законопроект "О внутренней торговле". Почему?

— Я считаю, что отдельный закон, который регулировал бы эту сферу, вообще не нужен. Взаимоотношения поставщика и продавца регулируются контрактом. Кроме того, у нас есть Гражданский, Хозяйственный кодексы. В конце концов, если кто-то не выполняет контракт из-за своей неплатежеспособности, у нас есть Закон "О банкротстве". То есть способов к принуждению выполнения контрактов в Украине более чем достаточно.

Авторы заявляют, что при помощи этого законопроекта они пытаются урегулировать проблему с монопольным положением тех или иных торговых сетей. Но у нас же есть специальные законы, регулирующие отношения с монополистами!

И, наконец, чиновники говорят, что пытаются усилить защиту прав потребителей. Но в Украине для этого нормативно-правовых актов более чем достаточно. Напротив, и производители, и торговля говорят об ущемлении прав торговли в угоду прав потребителей. Так что, в итоге, такой законопроект, который не решает ни одной проблемы для отрасли, для торговли не нужен.

То есть нет никаких проблем, решение которых необходимо торговле?

— Самая главная проблема — это коррупция. Но она решается совсем другими законами!

21 февраля во время обсуждения правительственного законопроекта в клубе Камбина вы говорили о проблеме с невыдачей землеотводов под МАФы...

— Но эта проблема и связана с коррупцией! Почему в Киеве нет землеотводов ни под одним временным сооружением? Не потому, что все дураки, а потому что местный совет хочет за это получать очень высокие легальные платежи, причем не те, которые предусмотрены законом, а на некое коммунальное предприятие, и параллельно брать очень высокие взятки. Поэтому ни у кого не оформлены землеотводы. То есть это не проблема отсутствия законодательного регулирования, это проблема неисполнения властью законов, или исполнения в той части, где ей выгодно.

Кому может быть выгодно принятие данного законопроекта?

— На мой взгляд, он выгоден только очень узким группам, например тем, кто будет предоставлять возможность получить специальное образование. Хотя какое может быть в

торговле специальное образование? Ведь понятие "торговля" очень широкое. Сложно понять, что подразумевается под специальным образованием. По всей видимости, это похоже на пример того, как лет шесть-семь назад предпринимались попытки обязать всех парикмахеров получать специальное образование у Поплавского (ректор Киевского национального университета культуры и искусств — прим. "ВД"). Так же сейчас пытаются сделать и с торговлей.

Кроме того, выигрывают регуляторы, которые получают дополнительную возможность для проверок. Согласно предыдущим версиям данного законопроекта, их предлагали наделить правом на проверку договоров, что вообще находится за пределами разумного. Ведь контракты составляются не для проверок чиновников, а для возможного судебного разбирательства между сторонами контракта. То есть Минэкономразвития демонстрирует полное непонимание происходящего. Им хочется что-то еще порегулировать. А что порегулировать в торговле, никак придумать не могут.

Вы не считаете, что данный законопроект сыграет на руку крупным торговым сетям?

— Это еще большой вопрос. Если бы владельцы супермаркетов были поумнее, они заметили бы, что их это тоже коснется, точно так же, как и всех остальных, и они будут потом платить взятки за наличие ошибки в каждом договоре.

http://www.depo.ua/ru/vlast-deneg/2013_arhiv-nomerov-vd/mart_2013vd/89-379/99707.htm

Поцелуи бывают разные - политически заразные *Елена Галаджий, "Комсомольская правда в Украине"*

Перед каждым пленарным заседанием Верховной Рады в парламентских кулуарах можно наблюдать одну и ту же картину. При встрече народные депутаты целуются. Кто-кто ограничивается одним чмоком и словами "здравствуй, дорогой", а кто-то идет дальше - награждает коллегу троекратным поцелуем и дружеским похлопыванием по плечу.

Истоки столь пикантной традиции появились во времена правления Брежнева. И что самое интересное, привычку Леонида Ильича по сей день свято чтут многие политики.

Традиция - из тех времен

Представители различных парламентских фракций по-разному относятся к традиции целовать друг друга при встрече. Одни поддерживают, другие относятся избирательно.

- Традиция приветственного поцелуя стала почти ритуальной. Воспринимаешь ее как само собой разумеющееся, как обязательно надетые галстук, пиджак или чистые туфли. Может быть, потому что я из тех времен, - сказал "КП" регионал Вадим Колесниченко.

Депутаты-новички считают, что при встрече допустимо целовать лишь женщин, и то - из своей фракции. Мужчине же достаточно просто подать руку.

- Я вообще негативно отношусь к целующимся мужчинам, даже если это происходит в рамках приветствия. Представителям сильного пола достаточно ограничиться рукопожатием, - высказывает свое отношение к лобызаниям "ударовец" Сергей Каплин. Политик уточняет, что в их фракции не заведено целоваться друг с другом. На поцелуй могут рассчитывать только соратники.

- В нашей фракции самые красивые и умные женщины. Их-то можно поцеловать при встрече, - уточнил Каплин.

Крайне негативно относится к брежневской традиции столичная мажоритарница Ксения Ляпина. Политик с многолетним стажем уверена, что если между людьми есть приятельские, теплые отношения, то приветствовать друг друга поцелуями следует вне стен парламента.

- Представители власти в "высоких" кабинетах должны вести себя согласно нормам депутатской этики и политического протокола, в котором нет ни слова о том, что при встрече необходимо обмениваться поцелуями, - считает Ляпина.

Если дружеский поцелуй между политическими соратниками ни у кого не вызывает удивления, то такой же "контакт" между оппонентами обескураживает. Как такое может быть,

что пять минут назад политик "Юлькин" обливал в сессионном зале грязью политика "Витькина", а сейчас они мило, по-товарищески похлопывают друг друга по плечу и при прощании целуют в щеку?

- Иногда депутаты, которые долгое время работают в одном органе, воспринимают оппонентов не обязательно как врагов. Допустим, к некоторым провластным депутатам я испытываю уважение как к профессионалам, моральным людям. И не вижу ничего предосудительного в том, чтобы при встрече обнять оппонента, - рассуждает народный депутат от "Батьківщини" Сергей Сас. - Иногда к соратникам не относишься так тепло, как к оппонентам. Не секрет, что бывают случаи, когда представители одной фракции друг с другом не здороваются.

Есть и меркантильная составляющая в поцелуе между оппонентами.

- Очень часто поцелуи между политическими оппонентами абсолютно искренние. Ведь у людей совпадают цели, вне стен парламента они ведут схожий бизнес. Еще они нередко бывают объединены родственными связями - дети, сестры или братья переженились, - рассказывает коммунист Александр Голуб.

Залихватское братание нардепа от БЮТ Михаила Косива и члена НСПУ Дмитрия Иванова 18 октября 2011 года по окончании съезда Союза писателей. Фото: УНИАН.

Кстати: Для чего люди целуются? 5 версий

1. В каменном веке. Чтобы удовлетворить свою потребность в таком элементе, как соль, люди слизывали ее с лица друг друга - целовались. Версия хоть и странная, но имеет право на существование.

2. Языческая. В языческие времена считалось, что если люди целуют друг друга в губы, значит, у них нет злых намерений. Был даже символический обычай: хозяин дома набирал в рот вина и целовал гостя, то есть поил его, таким образом доказывая, что вино не отравлено.

3. Христианская. Троекратный поцелуй - признак мира и благодати. Целуясь, люди желают друг другу душевного спокойствия и гармонии.

4. Мистическая. Существует мнение, что при поцелуе открывается душа человека. Поэтому при "близком" контакте люди могут манипулировать друг другом, насаждать свое мнение.

5. Во все времена и все народы. Люди целуются, чтобы таким образом проявить свою симпатию к другому человеку, засвидетельствовать свою любовь.

Крепкие объятия Брежнева

Самым известным политическим целовальщиком был советский генсек Леонид Брежнев. Он готов был заключить в свои объятия и одарить глубоким поцелуем многих видных деятелей: Николае Чаушеску, Густава Гусака, Тодора Живкова, Индиру Ганди, Ясира Арафата. Но самым запоминающимся был его чмок с лидером ГДР Эрихом Хонеккером в 1971 году. Политики так откровенно поцеловались в аэропорту "Шереметьево", что, вдохновившись увиденным, Дмитрий Врубель написал картину "Братский поцелуй". Кстати, именно целующиеся Брежнев и Хонеккер стали олицетворять перестройку и разрушение железного занавеса.

Иногда брежневские поцелуи заканчивались плачевно. Так, крепко поцеловав лидера Югославии Иосифа Броз Тито, Леонид Ильич порвал ему губу. Друг друга же чаще всего приветствовали рукопожатием или дружеским похлопыванием по плечу.

Юрий Калашников, психолог:

- Приветственный поцелуй между политиками - это христианская традиция, которая излишне укоренилась у нас. Она в очередной раз доказывает, что политики, которые находятся по разные стороны "баррикад", на самом деле не враги в жизни. Поцелуй - признак если не дружбы, то пожелания в дальнейшем сотрудничать.

Человек, который попадает в политику и на себе испытывает все ее блага, пытается всеми силами не выпасть из "обоймы", соблюдает все правила. Поцелуй - одно из них.

Еще интересный факт. Наблюдая за тем, кто и как целуется, можно сделать вывод о политических взглядах и принципах народного избранника. Действительно, настоящие оппоненты никогда не поцелуются. Вы видели, чтобы Олег Тягнибок целовал Петра Симоненко или Юлия Тимошенко - Виктора Януковича?

А как у них?

Традицию целоваться при встрече активно поддерживает белорусский лидер Александр Лукашенко. А вот канцлер Германии Ангела Меркель сдержанна в своих эмоциях: Железная Фрау очень редко подставляет щеку для поцелуя. Еще реже целует сама. Достаточно выборочно подходит к столь интимному процессу и американский президент Барак Обама. На публике он предпочитает целовать только свою супругу Мишель.

Российский глава государства Владимир Путин "контакт" с политиками минимизировал, а вот со священниками, в частности с Алексием II, был всегда готов поцеловаться. Не стеснялся чмокнуть и живность. К примеру, под вспышки фотокамер он несколько раз поцеловал щенка, подаренного ему болгарским премьером Бойко Борисовым.

Украинские президенты Леонид Кравчук, Леонид Кучма, Виктор Ющенко и Виктор Янукович нередко обменивались поцелуями с избирателями.

<http://kp.ua/daily/010313/382083/>

Інтернет-ЗМІ

Володимир Рибак вніс до ВАСУ подання про позбавлення Сергія Власенка мандата

Тиждень.ua

Голова Верховної Ради Володимир Рибак за поданням Регламентного комітету парламенту направив до Вищого адміністративного суду України листа про позбавлення народного депутата від «Батьківщини» та захисника Юлії Тимошенко Сергія Власенка депутатського мандату у зв'язку з його незаконним суміщення депутатської та адвокатської діяльності. Про це сьогодні на брифінгу повідомив народний депутат, один із лідерів «Батьківщини» Олександр Турчинов.

За його словами, у середу було потай прийнято рішення регламентного комітету про незаконність суміщення Власенком посад адвоката і народного депутата.

«В регламентному комітеті є 17 депутатів. Вони потай зібрали підписи восьми членів комітету від Партії регіонів і одного комуніста - секретаря цього комітету. Члени комітету від опозиції про це не знали, хоча двоє з них перебували у цей час на своїх робочих місцях. Тобто навіть засідання комітету не було. Було просто зібрано підписи», - сказав Турчинов.

Він додав, що рішення регламентного комітету було направлено спікеру парламенту, який звернувся до Вищого адмінсуду з відповідним листом.

За словами Турчинова, зараз в суді знаходяться народні депутати від опозиції, але час слухання справи від них приховують.

Турчинов підкреслив, що такі дії влади спрямовані на позбавлення мандата і подальший арешт Власенка, як координатора усієї групи захисту экс-премера Юлії Тимошенко.

У свою чергу Власенко пояснив, що не був сумісником. Адже вже давно не провадить жодної адвокатської діяльності.

Захисник Тимошенко продемонстрував журналістам документ про його допуск до захисту экс-прем'єра у "газовій справі", в якому зазначено, що він був не адвокатом, а «іншим фахівцем в галузі права, народним депутатом України».

Власенко додав, що задля уникнення будь-яких спекуляцій ще 22 лютого ним було направлено відповідного звернення про припинення його свідоцтва на право займатися адвокатською діяльністю.

«Попри те, що справа надійшла до суду лише вчора увечері вона вже отримала номер і розписана на суддю Зайцева Михайла Петровича», - сказав Власенко, підкресливши, що влада мала намір провести всю операцію щодо його позбавлення мандата потайки і арештувати вже в ніч з п'ятниці на суботу. А про це все він дізнався випадково.

Нагадаємо, раніше депутат фракції Партії регіонів Володимир Мисик написав подання до керівництва Верховної Ради з проханням звернутися до Вищого адміністративного суду з вимогою позбавити Власенка депутатських повноважень.

<http://tyzhden.ua/News/73604>

Оппозиция села на кнопку

Главком

Одержав тактическую победу в парламенте, оппозиция рассудила, что борьбу с «кнопкодавством» заканчивать рано. Заседание Киевсовета 28 февраля, на котором рассматривался вопрос изменений в программу приватизации, сопровождалось скандалом. В партии «Удар» заявляли, что решающим в голосовании по этому вопросу стал голос, засчитанный по карточке отсутствующего депутата Киевсовета – заместника Киево-Печерской лавры владыки Павла (Петра Лебеда) из фракции Партии регионов. Накануне заседания нардеп от «Удара» **Валерий Карпунцов** обещал, что депутаты Верховной Рады будут специально следить за соблюдением Конституции и законов Украины столичными депутатами, в частности, за персональным голосованием депутатов Киеврады.

Данная тема вообще не на шутку взволновала «Удар» – представители партии едва ли не во всех областях затребовали обеспечить персональное голосование в местных советах по всей стране. Какие дальнейшие формы примет такая кампания и будет ли оппозиция блокировать работу местных советов так же, как блокировала работу в парламенте, – пока неясно. Тем более что в разных советах – разные конфигурации большинства и физическое соотношение оппонентов. Впрочем, заявлять и требовать и реально добиваться – это все-таки разные вещи. И то, что в Киевраде удалось добиться переголосования спорного вопроса, не означает, что к требованию «голосуй особисто» всерьез прислушаются, например, в Харьковском горсовете, где председательствующий городской голова толерантно пообещает смутьянам «переломать руки-ноги».

Вопрос престижа

Есть в этой ситуации еще один важный нюанс – имеет ли право оппозиция в ультимативной форме требовать персонального голосования. Все помнят, что затяжная блокада Верховной Рады была связана как раз с борьбой с голосованием «за того парня». Но при этом оппозиция кивала на конкретную статью Конституции, которая предусматривает личное голосование депутатов Верховной Рады. В случае с местными советами такой четко определенной нормы нет. Третий пункт статьи 20 закона «О статусе депутатов местных советов» гласит:

«Депутат местного совета обязан присутствовать на пленарных заседаниях совета, заседаниях постоянной комиссии и других органов совета, в состав которых он входит. В случае невозможности присутствовать на заседании депутат местного совета сообщает об этом лицу, возглавляющему соответствующий орган».

То есть, вроде как, логично, что присутствующий депутат голосует лично за себя, но прямой нормы о персональном голосовании нет, как нет и ответственности за ее нарушение. Эту оплошность уже пытаются исправить, внося соответствующие изменения в упомянутую статью, просто добавив в нее пассаж о личном голосовании. Такой законопроект зарегистрировал «свободовец» **Олег Махницкий**. Для «Свободы» было принципиально проявить инициативу в этом вопросе. Ведь видео с депутаткой Львовского облсовета от их партии, нажимающей кнопку за коллегу, облетело Интернет, как раз когда ее парламентские однопартийцы требовали персонального голосования.

В пояснительной записке к своему законопроекту Махницкий констатирует, что на данный момент нет ни одного закона, который предусматривал бы личное голосование депутатами местных советов, «что в свою очередь порождает среди отдельных депутатов вседозволенность, а также возможность избегать ответственности за принятые решения». «Свободовец» считает, что принятие закона «обеспечит персональную ответственность депутатов местных советов за принимаемые решения и поднимет престиж советов всех уровней».

Представительница «Удара» **Наталья Новак**, в отличие от Махницкого, считает, что все необходимое законодательство для обеспечения такого голосования уже имеется и ссылается на то, что в том же Киевсовете «голосуй особисто» прописано в регламенте. Действительно прописано, но регламент – не закон. Коллега Новак по парламентской фракции Виктор Чумак заявляет, что помимо нормы регламента, «сама роль представительского мандата подразумевает, что депутат любого уровня не имеет права передавать свой голос другому лицу». Но по сравнению с императивом 84-й статьи Конституции, четко указывающей способ голосования в парламенте, это все личные трактовки.

Все в суд

В своей борьбе с «кнопкодавами» всех уровней лидеры трех оппозиционных парламентских фракций вообще замахнулись неслабо – еще в январе, когда эта тема набирала обороты, они зарегистрировали законопроект об изменениях в Уголовный и Уголовно-процессуальный кодексы. Этими изменениями предусматривается наказание за голосование чужими карточками на срок от 5 до 8 лет. В том числе, и для депутатов местных советов, правда, для них срок – не больше пяти лет. «Регионалы» тогда заявили, что эта идея противоречит Конституции, да и понятно, в общем-то, что в нынешнем созыве парламента она не реализуема.

Бывший депутат, эксперт в сфере местного самоуправления **Юрий Ганущак** считает уголовную ответственность для «кнопкодавов» утопичной идеей и уверен, что главным наказанием для депутатов должна стать отмена законов, принятых с нарушениями. Вопрос с персональным голосованием он предлагает решить обращением в Конституционный Суд:

«Все нормы прописать в законодательстве невозможно. Нигде же не написано, что нельзя подстрекать детей совать пальцы в розетку – есть вещи, которые подразумеваются сами по себе. Исходя из логики Конституции, есть понятие «народовластие». И из совокупности конституционных норм следует, что персональное голосование есть обязательным. Тот, кто обратится с этим вопросом в Конституционный Суд, однозначно получит позитивное решение по этому поводу».

Ганущак утверждает, что местный совет – это представительский орган, в котором каждый депутат представляет часть громады, а голосование одного депутата за двоих-троих искажает эту картину: «Если совсем уж утрировать, то глава фракции может просто собрать карточки депутатов в начале каденции и они могут больше не работать. К тому же, есть опасность, что депутат, который передал право проголосовать за него коллеге, скажет потом, что не знал всех обстоятельств, подаст в суд и суд постановит отменить принятое местным советом решение».

Экс-депутат считает, что его идея с обращением в КС куда эффективней изменений в законодательство, поскольку позволит оспорить любое голосование, которое сопровождалось «кнопкодавством». А изменение закона «О статусе депутатов местных советов» фактически засвидетельствует, что все предыдущие голосования проходили вполне легально – по действующему на тот момент законодательству.

Впрочем, рассчитывать на массовую отмену судами одиозных решений местных советов было бы слишком оптимистично, не говоря уже о том, что Конституционный суд может просто не принять к рассмотрению такое обращение.

Нардеп от Партии регионов **Владимир Олійник** в свою очередь «пиарит» свой законопроект, который, по его словам, обеспечит персональное голосование: «Я зарегистрировал законопроект, который делает возможным отзыв депутата местных советов.

Если будет механизм, который позволяет в случае нарушения трудового законодательства отзывать депутата, который не ходит на заседания, а за него нажимают кнопки, то вопрос персонального голосования отпадет сам собой».

Кстати, сам собой этот вопрос давно отпал (точнее даже не возникал) в местных советах уровнем ниже облсоветов и горсоветов. Там просто нет электронной системы для голосования, и решения принимаются простым и надежным поднятием рук.

Реально же «народный контроль» за персональным голосованием вполне может ограничиться лишь столицей, в которой, судя по всему, стоит скоро ожидать выборов, и информационное пространство нужно заполнять все новыми и новыми поводами. К тому же, Киеврада идеально подходит для обкатки этой темы – большинство здесь очень шаткое и разношерстное, а многие бизнесмены, которых хватает в ее составе, времени и желания ходить на сессии не имеют. Но как показало вчерашнее заседание, проведению реально важных для большинства вопросов оппозиция воспрепятствовать не может. Зато может создать соответствующий фон для своей избирательной кампании.

<http://glavcom.ua/articles/10163.html>

Блоги

Микола Княжицький: «Про любов та ненависть» *pravda.com.ua*

Друкую два документи без коментарів. Якщо десь і відбувається війна між світлом та темнотою, то це тут, на наших очах. Друкую тут звернення до мене однієї небайдужої людини і моє звернення у Генеральну прокуратуру. Я прошу, щоб мене підтримали такими ж зверненнями колеги-депутати незалежно від партійної приналежності. Адже любов і людяність – надпартійні. Так само як ненависть та жорстокість.

Депутату Верховної Ради України Княжицькому Миколі Леонідовичу
Ноздріної Олени Юріївни
Обращение

Довожу до Вашего сведения, что в Гидропарке на протяжении осени и зимы планомерно травят бездомных собак. Волонтеры и просто сочувствующие люди кормят собак на свои деньги (не имея транспорта) отвозят стерилизовать собак, пристраивают вновь родившихся щенком, то есть ведут себя как цивилизованные люди, пытаются своими силами, без какой либо помощи городских властей решить проблему с бездомными собаками.

Накануне Евро 2012 мы обращались за помощью в Международную организацию по защите животных, чтобы международное общественное мнение помогло воспрепятствовать уничтожению животных.

В Гидропарке работала две недели Австрийская ветеринарная служба – много собак было стерилизовано, о чем на ушах животных свидетельствуют отметки. После этого началась бесчеловечная истребление животных.

16.02.2013 около 17-00 в Гидропарке прошла акция по отравлению. К сожалению, мы не смогли установить, кто и как это делал. Мы лишь наблюдали за умирающими животными, трупы которых находились на территории Гидропарка еще в течении нескольких дней.

Мы уверены, что все это делается с ведома и.о. директора КП "Гидропарк" Чалого Н.

Были вызваны представители Центра идентификации животных и милиция. Были составлены соответствующие акты, но дальше ничего не происходит. Более того на протяжении недели мы находим новые трупы, невзирая на информации по телевидению "ТСН" от 18.02.2013 и заметки в газете "Сегодня".

Никто не несет ни административной, ни уголовной ответственности за содеянные злодеяние.

До каких пор дикость, бездушие и безнаказанность будут главенствовать в нашем городе??? 25.02.2013 с Ув. Ноздрина

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/knyazhytsky/512f5a9925f65/>

Телебачення і радіомовлення

Київ може збільшитися в розмірах

Интер, Подробности

Анастасія ДАУГУЛЕ, ведучая: Столиця може стати більше, сразу на полторы тысячи гектаров. Сегодня Киевсовет утвердил новые границы города. Территория мегаполиса приближается к 85 тысячам гектаров. "Пограничный" вопрос назрел давно. Во-первых, пределы Киева не пересматривались - с 1936 года. Во-вторых, соседние села и города все чаще покушаются на дорогую столичную землю. А отсудить ее назад без утвержденных границ - проблематично. Большой земельный перекрой - в материале Ирины Романовой.

Ирина РОМАНОВА, корреспондент: Определить свои границы Киев и область пытаются уже много лет. Но теперь на это есть веские причины, считают в Киевсовете. Поселок Коцюбинское решил расширить свою территорию на четыре тысячи гектаров за счет соседнего Беличанского леса. Проблема в том, что сам поселок принадлежит Киевской области, а вот лес вокруг него - Киеву. Вот как это выглядит на карте. И хотя свое "добро" на расширение поселка столица не давала, поселковый совет уже всю "нарезает" в лесу участки под застройку - депутат Ирина Федорив показывает списки. По словам Ирины, раздали уже более ста гектаров. Киевсовет, который считает лес своим, пытается вернуть землю обратно через суды. Пока безрезультатно.

Галина ГЕРЕГА, секретарь Киевсовета: "Відстоювати в судах, не маючи затвердженої межі міста, неможливо. Тому зазіхання на територію Києва нашими сусідами спонукало підготувати такий проект рішення".

Ирина РОМАНОВА, корреспондент: Итак, почти тысячу гектаров Киев хочет забрать у Бориспольского района. Остров Великий в возле Вышгорода и поселок Коцюбинское. И тогда проблема с захватом Беличанского леса решится сама собой, уверены в Киевсовете. Да и жителям поселка столичная прописка только на руку.

Денис МОСКАЛЬ, председатель экологической комиссии Киевсовета: "Тарифи в них стануть кийвські, вони в три рази нижчі, ніж в Коцюбинському. Проїзд в транспорті не міжміський, а міські маршрути".

Ирина РОМАНОВА, корреспондент: Большинство опрошенных нами жителей поселка действительно не прочь стать горожанами.

Бабушка: "Краще буде, в Києві пенсіонерам і дотацію якусь дають".

Дедушка: "Как это, иметь рядом Киев и быть не с ним?"

Женщина: "Може, дороги зроблять".

Ирина РОМАНОВА, корреспондент: Кто категорически против, так это поселковый голова.

Вадим САДОВСКИЙ, председатель поселкового совета Коцюбинского: "Не було офіційних звернень. Коцюбинське було, є і буде територіальною одиницею Київської області".

Ирина РОМАНОВА, корреспондент: Чтобы добавить себе новые гектары - Киеву нужно согласовать это с областью и Верховной Радой. Губернатор уже заявил в интервью интернет-изданиям - решение столичного совета не поддерживает. В парламенте Анатолия Присяжнюка понимают, ведь на кону драгоценная земля.

Владимир БОНДАРЕНКО, член комитета ВР по вопросам местного самоуправления: "Надзвичайно вигідні з точки зору прибутку проекти там здійснюються, і багато хто бореться за цю територію".

Ирина РОМАНОВА, кореспондент: Кто победит в этой борьбе - область или город - будет зависеть от того, кого поддержат парламентарии. Но если границы утвердят и Коцюбинское отойдет Киеву, лес вряд ли оставят в покое, уверены местные жители.

Женщина: "Ви ж самі розумієте, що якщо заберуть, то будуть все рівно вирубувати, по любому будуть рубати ліс, будувати ж треба буде".

В Україні презентували унікальне видання

ICTV, Факти

Інна ШЕВЧЕНКО, ведуча: Сьогодні в Україні презентували унікальне видання – "Музей волинської ікони". Створення цієї книги-альбому, де опублікували сотні шедеврів, відбулося за сприяння президентського Фонду Леоніда Кучми. Сьогодні її урочисто представили у митрополичих палатах Софії Київської.

Кореспондент: Сакральне мистецтво – під надійною опікою. Сотні шедеврів малярства зібрані у книзі-альбомі "Музей волинської ікони". Усього 4 місяці у Луцьку працювали фотографи та дизайнери, аби створити найповніше на нинішній день видання про унікальну колекцію.

Алла ІСТОМІНА, представник видавництва: "Вступна стаття наукового співробітника, і потім вже ідуть опис експонатів і самі експонати. Ми наполягали на тому, щоб представити в альбомі не тільки, наприклад, загальний вигляд ікони, а якісь деталі".

Кореспондент: Перлина Музею волинської ікони, а, отже, книги-альбому, Холмська ікона Богородиці XI століття. Це – найстаріша пам'ятка у колекції, яка налічує 3,5 тисячі скульптур та ікон.

Тетяна ЄЛІСЄЄВА, директор Музею волинської ікони: "Ті лики, які малювалися на волинських іконах. Вони надзвичайно миловидні, вони випромінюють доброту і немає суворості тої та аскетичності, яка характерна, наприклад, для візантійського іконопису"

Кореспондент: До Луцька Холмська ікона потрапила ще 2001. Вже за рік за підтримки тодішнього Президента Леоніда Кучми її почали досліджувати та реставрувати. Відтоді другий глава держави опікується і Музеєм волинської ікони, та виданнями книжок про нього.

Леонід КУЧМА, Президент України (1994-2005 рр.): "Вся Україна до цього причетна, я разом з ними, я дуже радий, що дійсно цей день не тільки свято книговидавництва, хоча такі книжки виходять дуже рідко. Свято культури української, духовності нашої".

В Україні набирають чинності новації у ліцензуванні імпорту ліків

Інна ШЕВЧЕНКО, ведуча: Завтра в Україні набирають чинності новації у ліцензуванні імпорту ліків. Нагадаю, ці зміни викликали занепокоєння в українців. Люди навіть мітингували, бо бояться, що ускладнена схема ліцензування загальмує постачання медпрепаратів в Україну, і це загрожуватиме життю хворих. У ситуацію втрутилися Прем'єр-міністр і Президент. І напередодні міністр охорони здоров'я Раїса Богатирьова заявила, що нормативна база вже відпрацьована, і проблем з ліками не буде. До того ж ціни на препарати можливо навіть знизяться.

Лук'ян СЕЛЬСЬКИЙ, кореспондент: В Україні щорічно продають ліків на 3 мільярди доларів. І лише третину цієї суми люди викладають за вітчизняні препарати. Справа надзвичайно прибуткова, медикаменти не обкладаються митом, відсутній ПДВ, а ціна залежить не тільки від якості, але й від зусиль, спрямованих на рекламу, і від чесності компаній-імпортерів. Адже у вартість товару часто закладені витрати на спекулятивні схеми завезення. Наприклад, коробка ліків, виготовлена в Білорусі, коштує 10 гривень. У виробника її купує приватна фірма, скажімо, на Кіпрі, а продає вдвічі дорожче кудись у Нову Зеландію. Та перепродає пігулки вже за 30 гривень українській компанії. А та, закладаючи свій прибуток, реалізує медпрепарати вже по 50. Тоді як у Євросоюзі ця ж коробка ліків коштуватиме гривень зо 20, бо привезли її без посередників. А наш споживач платить спекулянтам. Від першого березня якраз і вступають у силу нові правила, що, між іншого, змусять кожну іноземну

компанію-виробника ліків мати власного офіційного представника. Таким чином, препарати потраплятимуть з-за кордону напряму, без посередників, що заробляють на хворих українцях.

Олексій СОЛОВЙОВ, голова Держслужби з лікарських засобів: "Лицензування імпорту – это, если хотите, локализация ответственности иностранного производителя перед нашим пациентом тут в Украине. В нашей стране зарегистрировано 8 тысяч иностранных лекарств. Только в отношении тысячи лекарств есть такие официальные представители. 7 тысяч лекарств поставляются сюда просто, как обычный товар, без всякого сервисного сопровождения".

Лук'ян СЕЛЬСЬКИЙ, кореспондент: Пан Соловейов запевнює: офіційний представник повинен безпосередньо відповідати за неякісні препарати. Після перетину українського кордону, ліки періодично перевіряють і на гуртових складах, і в медзакладах. Якщо виявляють, що ліки зіпсувалися вже в Україні - їх негайно вилучають з обігу, а компанію-імпортера штрафують, примушуючи власним коштом усе утилізувати. Якщо ж якийсь препарат втратив якість ще за кордоном, то, за новим законом, платити повинна іноземна компанія-виробник. Та з новаціями Закону категорично не згодні у Європейській бізнес-асоціації. Тут стають на захист майже півсотні великих іноземних компаній, заявляючи, що імпорт і без того регулюють надто жорстко.

Наталя СЕРГІЄНКО, виконавчий директор Комітету з охорони здоров'я ЄБА: "Ще на стадії законопроекту ми говорили про те, що в принципі цей закон не є прийнятним. І його мета не є достатньо обґрунтована. В нас є обов'язковий передреєстраційний лабораторний контроль лікарських засобів, є процедура реєстрації в Державному експертному центрі, і потім реєстрація в МОЗ України".

Лук'ян СЕЛЬСЬКИЙ, кореспондент: Сьогодні в Україні працює 5 глобальних імпортерів, які завозять не менше 70% всіх закордонних ліків. Решту ринку ділять між собою півтори сотні дрібних постачальників. Найімовірніше, серед них і з'являться нові офіційні представники.

"Батьківщина" почала збір підписів за відставку Кабміну

5 канал, Час новин

Ігор ТАТАРЧУК, ведучий: Збір депутатських підписів щодо недовіри діючому уряду розпочала "Батьківщина". Свої автографи першими поставили Арсеній Яценюк і Олександр Турчинов, і закликали колег долучитися.

Арсеній ЯЦЕНЮК, голова фракції "Батьківщина": "Ми вимагаємо відставити цей уряд за те, що він удвічі збільшив борги українців за зовнішніми запозиченнями. Ми вимагаємо відправити цей уряд у відставку за те, що він закрити 300 лікарень та 900 шкіл. Ми вимагаємо відправити цей уряд у відставку за те, що він зменшив пенсії і заробітні плати і збільшив за останній місяць безробіття на 10%".

Ігор ТАТАРЧУК, ведучий: Про ініціювання відставки уряду Арсеній Яценюк заявляв іще напередодні - після того, як прем'єр не надав йому слова на розширеному засіданні Кабміну.

МВФ наполягає на підвищенні ціни на газ для населення

Ігор ТАТАРЧУК, ведучий: Підвищити ціни на газ для населення задля отримання нових кредитів продовжує вимагати від України Міжнародний валютний фонд. Про це заявив заступник речника МВФ Вільям Мюррей. За його словами, представники фонду тепер дискутують з Києвом щодо цієї вимоги. МВФ висував Києву цю вимогу й раніше, її виконання було умовою для продовження вигідного кредитування. Про підвищення цін на газ для населення знову заговорили на початку лютого - за підсумками роботи місії МВФ. Наступний візит технічної місії фонду запланований на кінець березня. В уряді сподіваються, що тоді й вдасться підписати меморандум про співпрацю, на основі якого кредитування України може бути поновлено.

ТВі зацікавився тими служителями Феміди, які протягом двох останніх років ухвалювали вироки у справах опозиційних діячів
ТВі, Сьогодні

Олексій ЛІХМАН, ведучий: Чи є життя після вироку. ТВі зацікавився тими служителями Феміди, які протягом двох останніх років ухвалювали вироки у справах опозиційних діячів. Дослідили їхні біографії, та знайшли чимало спільного. Всі вони є молодими людьми, близько 30 років. До Печерського суду на роботу потрапили після перемоги Віктора Януковича на президентських виборах. А також і досі не пройшли процедуру довічного призначення на посаду судді. Про кар'єрі злети, та незвичні повороти у долях «чорних мантий», Євгенія Моторевська далі.

Євгенія МОТОРЕВСЬКА, кореспондент: В Печерському суді столиці, в тому самому, де винесли вирок Юлії Тимошенко і Юрію Луценку, працює 35 суддів. За Законом, справа між служителями Феміди, мають розподілятися автоматично. За допомогою спеціальною комп'ютерною програми, і без будь-якого людського втручання. Однак, коли мова заходить про делікатні так звані політичні процеси, ось вже два роки поспіль сліпий жереб обирає лише кількох одних і тих самих суддів. Рекордсменом за кількістю розглянутих політичних справ є 30 річна Оксана Царевич. Чорну мантию одягла лише в 2010 році. До цього працювала у приватних фірмах, які пов'язують із чиновником адміністрації Президента, Андрієм Портновим. Далі була помічницею голови Печерського суду Інни Отрош. За два роки на службі у Феміди, ухвалила вирок п'ятьом опозиційним діячам. Також допитувала одного з головних свідків у справі «Тимошенко – Щербаня».

Оксана ЦАРЕВИЧ, суддя: «А ви – будь-ласка сядьте, і не перебивайте свідка».

Євгенія МОТОРЕВСЬКА, кореспондент: Колега Оксани Царевич з резонансних справ 31 річна Анна Медушевська. На посаду судді призначена на початку 2011. До того працювала в апараті апеляційного суду Києва. Займалася паперовою роботою. На її рахунку два вироки. У справах Юрія Луценка. Тепер проводить слідчі дії у справі Тимошенко. Вже в 2012 молоду команду поповнив Віктор Кицюк. До Печерського суду був переведений з Харкова. Розглядав скаргу Луценка на дії керівництва Генпрокуратури. А також проводив допит одного із основних свідків у справі «Тимошенко – Щербаня». Чому саме на долю цих суддів випало розглядати резонансні справи, припускає адвокат Валентина Теличенко.

Валентина ТЕЛИЧЕНКО, адвокат: «Прибирали, очевидно за цим принципом, щоби суддя був максимально залежний від голови суду. Це дуже часто судді на перших п'яти роках повноважень. Це означає, що вони ще муситимуть пройти перевірку перед призначенням по життєво. Молоді судді вони часто мотивовані кар'єрними спонуканнями. Далекі більше, ніж честолюбством і професійним гонором».

Євгенія МОТОРЕВСЬКА, кореспондент: Єдиним довічно призначеним на посаду серед суддів, які розглядали справи опозиціонерів, є Сергій Вовк. Саме він головував у процесах над Юрієм Луценком, та Валерієм Івашенком. Дав добро на арешт экс-заступника міністра юстиції Євгена Корнійчука. Адвокат колишніх урядовців Ігор Фомін переконує, попри закріплену за ним мантию, та не аби який досвід, цей суддя є одним з найбільш залежних серед всього штату Печерського суду.

Ігор ФОМІН, адвокат Юрія Луценка: «Об'єктивно він був залежний від влади, оскільки стосовно нього було, як порушена дисциплінарне впровадження стосовно звільнення з посади судді за порушення присяги. І було порушення дві кримінальні справи, дві кримінальні справи за постановлення завідомо неправосудних рішень».

Євгенія МОТОРЕВСЬКА, кореспондент: Тричі знімальна група ТВі намагалася з'ясувати у голови Печерського суду Інни Отрош, за яким же принципом, і хто відбирає суддів для так званих політичних процесів. Однак відповіді ми так і не почули. З 2011 року інформацію про розподіл справ Печерський суд перевів у статус службової. Та закрив, навіть для народних депутатів. Однак такі збіги підозрілими здаються не всім.

Михайло ГАВРИЛЮК, заступник Генерального прокурора України: «За цей період часу жодної скарги не поступало. Ні від підсудних. Ні від інших учасників процесу. На ці питання

стосовно автоматичного розподілу справ. Тому говорити про ті речі, про які ви акцентуєте увагу у мене немає жодних підстав».

Євгенія МОТОРЕВСЬКА, кор.: Парламентарії ж від більшості нарікають на Закон.

Володимир ОЛІЙНИК, народний депутат, ПР: «Виникає питання. Чому він не прописав в законах так, щоб можна було дійсно, не просто тому, хто по системі, яка вибірково підходить до вибору судді. А подивиться, може і дійсно потрібно, щоб був досвід».

Євгенія МОТОРЕВСЬКА, кореспондент: У самих же суддів життя після гучних процесів схоже, лише починається. Суддя Родіон Кіреєв, відомий вироком Юлії Тимошенко, їздить на роботу на казенному авто з охороною. Кіреєв, який був переведений до Києва з передмістя, лише за кілька місяців до розгляду справу экс-прем'єра відтепер займає посаду другого заступника голови Печерського суду. Яка довгий час була вакантна. Рішення про його підвищення приймалося колегіально. На зборах, запевнили ТВі у суді.

Юрій СУХОВ, адвокат Юлії Тимошенко: «Оно нужно только для того, чтобы решать какие-то текущие вопросы, связанные с деятельностью суда. Не знаю – может быть это в какой-то степени и моральное, скажем так, поощрение Киреева, за его предыдущую деятельность».

Євгенія МОТОРЕВСЬКА, кореспондент: З журналістами сам Родіон Кіреєв не спілкується. Охоронці так бережуть його від сторонніх очей, що навіть підчатувавши суддю на ганку, запитати його про щось неможливо.

Українські дороги потрапили до десятки найгірших у світі

Олексій ЛІХМАН, ведучий: Українські дороги потрапили до десятки найгірших у світі. Від світового економічного форуму наші шляхи отримали лише 2,3 бали із 7 максимальних. Так само оцінили дороги в Росії. Ще гірше стан шляхів за оцінкою експертів у Молдові. Найкращими ж фахівці визнали дороги у Франції, Об'єднаних Арабських Еміратах, і Сінгапурі. Тим часом «Укравтодор» як може загоює свої рани, тобто дірки, аби виправдати усі свої попередні невдачі. Поспіхом латають дорожнє полотно. Ось, наприклад, як це робиться у Вінниці. Судячи з відео, яке виклали мешканці міста у соціальній мережі, технологія процесу не надто турбує комунальників. На відео чоловіки у помаранчевих жилетах засипають асфальт прямо у калюжі. Далі гарячу суміш притоптують ногами, і зрештою розрівнюють спеціальним апаратом.

Українці мають декларувати свої доходи

УТ-1, Підсумки дня

Юлія ГАЛУШКА, ведуча: Українці мають декларувати свої доходи. Тільки так можна позбутися "зарплат у конвертах" – у цьому переконані у Податковій службі. У відомстві вже розробляють механізм контролю над прибутками. Поки що декларації здають лише підприємці та сумісники, але у майбутньому – це робитимуть всі українці, окрім пенсіонерів та дітей. Податківці переконані, що таким чином можна буде збільшити надходження до держбюджету і вивести зарплати із тіні.

Сергій НАУМОВ, заступник директора Департаменту оподаткування фізичних осіб ДПС України: "За оцінкою служби статистики 4,5 мільйонів осіб не отримують доходів. Звісно до таких людей будуть питання, а за які ж кошти вони існують. Все це, ми вважаємо, стане одним із факторів, який сприятиме тому, що більшість зарплати і доходів стане виплачуватись не по якійсь другій схемі, а по схемі, яка передбачатиме оподаткування".

Андрій Мохник: «Комуністи перетворилися на холуїв олігархів»

Радіо Свобода, Ваша Свобода

Гості «Вашої Свободи»: Андрій Мохник, заступник голови парламентської фракції ВО «Свобода»; Георгій Крючков, комуніст, народний депутат попередніх скликань.

Дмитро Шурхало: Нагадаю, що пам'ятники Леніну почали масово демонтувати у Сумській області і взагалі на сході України.

Пане Мохник, чим би Ви пояснили таку активізацію «війни пам'ятників», зокрема у Східній Україні? Спочатку ваші активісти під керівництвом вашого колеги по фракції, пана Мірошниченка, скинули пам'ятник Леніну в Охтирці. Тепер от Сумська міська рада проголосувала за це питання.

Щоправда, там трохи незрозуміла ситуація. Прес-служба КПУ каже, що в Сумах це питання ще остаточно не вирішене, що там знімуть лише один пам'ятник, невеликий, який стоїть десь на периферії, а великий пам'ятник, хоча він теж на периферії, чіпати не будуть.

Андрій Мохник: Я не називав би це «війною». Я назвав би це відновленням історичної справедливості. Тому що Україна, яка найбільше потерпала від комуністичної, московсько-більшовицької окупації, власне, впродовж цієї окупації було знищено понад 20,5 мільйонів українців, Україна має право на відновлення історичної справедливості.

Тим більше, що зараз рік 80-их роковин Голодомору 1932-1933 років, який визнаний в Україні і в багатьох країнах світу як геноцид проти української нації. І тут доволі не дивно, що східна Україна зробила такий початок демонтажу, знищення монументів тим людям, які здійснювали цю окупацію. Тим більше, що Ленін знищив українську державу, через накази УНР впала, за наказом Леніна через ту окупацію, яку здійснила Красна армія. Голодомор 1921 року – він теж був причетний. І так далі.

– Ленін створив українську радянську державу на заміні тієї, яку знищив. УРСР.

Андрій Мохник: Він знищив УНР і насадив тут маріонетковий уряд, який підпорядковувався московській групі більшовиків.

– Пане Крючков, чим би Ви пояснили таку активізацію скидання з постаментів пам'ятників Леніну?

Я, крім тих випадків, що в Сумській області, зазначу, що пам'ятник Леніну і його дружині Надії Крупській пошкодили на Полтавщині у селищі Жовтневому.

Георгій Крючков: Це пояснюється дуже просто. Нова політична сила, яка є уособленням неонацистських ідей, хоче про себе заявити міцно, голосно у суспільстві. «Війна з пам'ятниками» – це найпростіше, найнахабніше, хоча і беззаконне дійство. До нього вдаються ці сили.

Всі ці розмови, що там Ленін причетний до Голодомору, до всього іншого, то це все балачки. Частина людей у це вірить, бо вона не знає цього. Люди, яким сьогодні вже під 30 чи за 30, вони ж не знають нічого, бо вони нічого не вивчали. Вони ж не можуть замислитися: а що ми одержали за 20 років? Чому ми за 20 років, ламаючи все, не можемо ніяк зламати те, що було збудоване в результаті здійснення ленінських ідей хоча б у нашій Україні?

Україна була передовою республікою в СРСР. Вона входила в десятку передових країн, держав Європи. Коли перед переворотом 1991 року розповсюджувалися листівки, в тому числі Рухом, там же показували, що ми займаємо перші місця у промисловості, займаємо перші місця у сільському господарстві. І це факт, це було таке. Що в нас розвинута наука. Це все ж було створене у соціалістичній радянській Україні в результаті реалізації цих задумів і цих рекомендацій, які залишилися після Леніна. Україна стала авторитетною державою, засновником і членом ООН. Все це ж було!

Але замислитися над цим зараз, коли все зруйноване, коли життя людей погіршується, коли, за офіційними даними, четверта частина населення перебуває за межею бідності, осмислити це ж важко. Давайте зараз будемо крушити пам'ятники, руйнувати все, що не доруйнували, і на цьому заробляти собі...

– Пан Крючков сказав, що Ви найпростішим і найнахабнішим способом намагаєтеся собі швидко зміцнити свій політичний авторитет.

Справді, невже найнагальніша проблема зараз – це пам'ятники Леніну, які стояли 20 років і мало на що впливали, мало охочих було до них ходити з квітами чи ще з якихось інших причин.

Тобто, це вже такий рудимент радянської епохи. Невже він на щось так сильно впливає, що ви не можете на щось інше спрямувати свої зусилля?

Андрій Мохник: Ми це робили у вільний від роботи час.

Справа в тому, що я подивований тією тирадою. Очевидно, це рішення якогось з'їзду КПРС зачитував пан Крючков чи товариш Крючков. Насправді те, що він сказав, не більше ніж пропаганда, в якій є кілька відсотків правди. Вони діють суто за ленінським принципом: 5% правди – можна давати в пресу.

От, власне, коли Крючков говорив про те, що все зруйноване. Та ні, пане Крючков, не все зруйноване. Сьогодні всю ту власність народну прибрали до себе до рук олігархи, яким сьогодні активно прислужують комуністи. І Симоненко, його фракція комуністів у Верховній Раді України дала голоси як за перший уряд Азарова у 2010 році, так і зараз за уряд Азарова у 2012 році. Тому що комуністи перетворилися на таких холуїв олігархів.

Щодо того, що треба, не треба, то, знаєте, Ленін сам був одним з активних руйнівників пам'ятників. Тому не комуністам зараз говорити про те, що не можна руйнувати пам'ятники.

Про те, що затихло, я б теж не погодився. Ми пам'ятаємо, що кілька років тому було зруйновано основний, центральний пам'ятник Леніну в Україні на Бессарабській площі у місті Києві. Його комуністи відновили. Звісно, пошкодували грошей на цю справу, тому відновили тільки голову. Голова вийшла темного кольору. Він перетворився на негра в певній мірі і сьогодні стоїть на Бессарабській площі. Але я думаю, що його теж буде знесено.

Чому це робимо? І чи є важливі чи неважливі речі? По-перше, це наш обов'язок перед минулим. Я вже говорив про відновлення історичної справедливості. Тому що, власне, пам'ять отих мільйонів жертв Голодомору, 80-і роковини якого ми будемо відзначати в цьому році, волають до нас про помсту, про те, щоб не залишилося жодного пам'ятника жодному катові, який безневинних людей у сиру землю клав шляхом найбрутальнішої тортури – тортури голодом.

І це ще відповідальність перед майбутнім. Скажіть мені, будь ласка, що мені говорити моїй дочці, коли ми гуляємо по місцях, де бовваніють оці ідоли комунізму? Вона знає, що пам'ятники ставляться виданим людям.

– Ви, мабуть, у Львові часто буваєте...

Андрій Мохник: Я взагалі-то киянин.

– Там поставлена купа всяких постаментів. Буваєте, мабуть, у Львові.

Андрій Мохник: І в Сумах, і на Донбасі.

– Зараз дуже люблять такі малі пам'ятнички, невеличкі ставлять. Зараз пам'ятник – це щось таке десакарлізоване у значній мірі.

Андрій Мохник: Так. Але справа в тому, що пам'ятники вождям комунізму, які причетні зокрема і до розв'язання Другої Світової війни, і комунізм сьогодні нарівні з нацизмом засуджений європейською спільнотою, яка відзначає День пам'яті жертв комуністичних і нацистських режимів...

– Була така дискусія в ефірі одного з телевізійних шоу. І мер Харкова Геннадій Кернес пообіцяв свободівцям поламати руки і ноги, якщо вони прийдуть ламати харківського Леніна.

Але хочу зазначити, що в Харкові досі є пам'ятник Павлу Постишеву. Якщо Ви кажете, що Ленін винен у Голодоморі, то Ленін помер задовго до Голодомору 1930-их років. Це все рівно, що зараз звинувачувати Степана Бандеру в негараздах сучасних.

Андрій Мохник: А Ви не знаєте, що в Україні було три голодомори? І 1921-го, власне, безпосередньо...

– Я знаю. Ви кажете про 80-і роковини, і я кажу про ті ж 80-і роковини.

Андрій Мохник: Тому що практику, яку запровадив Ленін у 1921 році, ця практика була застосована у 1932-1933 роках і в 1946-1947 роках. Якби не УПА, то невідомо, чи ми сиділи б з Вами тут, у цій студії, яка врятувала в 1946-1947 роках Україну від Голодомору. Тому давайте не будемо пересмикувати.

– Все-таки є пам'ятник Постишеву, безпосередньому винуватцю Голодомору, а не опосередкованому.

Андрій Мохник: Щодо того покидька, який зараз обіймає посаду міського голови Харкова...

– Я прошу не вживати такий термінів.

Андрій Мохник: А як? Якщо людина витрачає міські гроші на лавочки за нечуваними цінами, якщо людина проводить антинаціональну політику, якщо людина по суті грабує харків'ян і проводить антимиські рішення, то як її називати? І ще при цьому й хизується!

Він, виявляється, видатний ленінець. Так ленінців усіх відправили на звалище історії. І його так само відправлять на звалище історії.

– Ну, вибачте, є пам'ятник Постишеву, який є безпосереднім винуватцем Голодомору і репресій 1930-их років. Чому Вас це не обурює?

Андрій Мохник: Пам'ятник Постишеву вже неодноразово піддавався. Там просто він доволі міцно стоїть. І немає нашої влади на сьогодні на Харківщині. Я думаю, що з часом буде.

– Та в Охтирці теж немає.

Андрій Мохник: Тут трошки по-іншому треба дивитися. Тому що Ви ж бачите, наскільки, наприклад, та ж сама Сумщина відміна від Харківщини. Те, що Ви говорили, що рішення Сумської ради якесь не таке, то...

– Це комуністи говорять. Це не я.

Андрій Мохник: ...43 депутати з 75 з Сумської міської ради за поданням міського голови Мінаєва проголосували за те, щоб прибрати ці пам'ятники. Зараз комуністи намагаються робити гарну міну при поганій грі.

– Маємо запитання радіослухача.

Слухач (переклад): Я дивуюся, чому в Україні немає жодного пам'ятника Берії? Постишеву є, а Берії треба, щоб у кожному селі стояв!

Друге. Цьому Крючкову я хотів би дати відповідь. А що, комуністи у 1991 році випарувалися, як дим? Вони 20 років з нас соки п'ють, перевдяглися в овечі шкури, вовки ці, ненаситні, і знущаються над українським народом. Вони ще мені щось тут розповідають про Леніна!

– Це, очевидно, до пана Крючкова запитання.

Андрій Мохник: Я думаю, що це дуже правильна відповідь пану Крючкову.

– Пане Крючков, як Ви тлумачите те, що сказав слухач з приводу пам'ятників?

Георгій Крючков: Я ж розумію, що пам'ятник Берії – це продовження тієї лінії, яку веде людина, що перебуває у вас у студії.

Дивіться, скажімо, ну хоча б якась була, щоб людина щось знала. Пам'ятник на бульварі Шевченка, мовляв, голову зняли, вони тільки руку поставили. Голову, на щастя, не знімали, оці хулігани і злочинці, які це зробили. Вони руку відсікли. Для чого це брехати?

Мені прикро це все вислуховувати знаєте, чому? По-перше, тому що частина людей не знає того, що було насправді, і як воно було. Скажімо, 20 мільйонів загинуло українців... Це абсолютно неправда! І це все виливається в ефір. Для чого це все потрібно ефіру – я не розумію цього.

Андрій Мохник: Я відповім пану Крючкову, чому йому прикро. Він по-хамськи ставиться тут. Тому товаришу, який сидить по той бік слухавки я відповім. Йому прикро тому, що роки життя він потратив на те, щоб гнобити український народ. Ріки крові комуністи пролили за те, щоб не було українців. Брехні стільки вилили в світі, що це, напевне, жодна епоха не може стільки. І все даремно! Ви розумієте, є українці, і українці стверджуються у своїй державі. Ось що йому прикро.

– Та в цій державі навіть є КПУ, яка стверджується у парламенті разом з партією «Свобода».

Андрій Мохник: Допоки є. Але я думаю, що тут пан слухач дуже правильно питання поставив. Питання люстрації, питання докорінного очищення української влади від тих комуно-

комсомольсько-більшовицьких функціонерів, тих людей, які прислужували окупаційній адміністрації і так далі.

– Запитання ще одного слухача.

Слухачка: Моє шанування гостю! Я не належу ні до якої партії. Тим паче до «неонацистської», як каже Крючков. Але хочу сказати, що дуже впливають оці пам'ятники на енергетику населення, такого, як він. Оцей болван мертвий і впливає так само, як і живий болван Крючков.

– Я Вас прошу коректніше висловлюватися.

Слухачка: Я б була дуже щасливою, якби у Фастові, де я поблизу живу, зруйнували цього болвана, який стоїть на людських кістках у центрі міста Фастова!

Андрій Мохник: Обов'язково зруйнуємо.

Давайте порівняємо оту мапу, умовно кажучи, електоральну мапу, де є пам'ятники Леніну, і з тією злочинністю, з рівнем злочинності, який є. І Ви побачите, що це напряду корелюється. На західній Україні найменша злочинність, в центральній (якщо так брати) – поміркована, а на східній – найбільша. І так само розподіляються пам'ятники Леніну. Тобто очищення від пам'ятників Леніну, пам'ятників комуністичної епохи – це напряду пов'язане.

– Ви вважаєте, що в західній Україні влада менш корумпована, ніж у східній чи в центральній? Чи там немає проблем? Там дороги кращі?

Андрій Мохник: Проблеми є. Ви мені заговорюєте тему, яось переводите.

– Я не заговорюю. Я говорю про проблематику.

Андрій Мохник: Проблема корупції – це що, проблема західної України, чи це проблема влади, яка прийшла зі східної України, там, де бовваніють пам'ятники Леніну? Це чия проблема?

– Ні, це проблема загальноукраїнська.

Андрій Мохник: Правильно. Яку принесли донецькі і насадили, по суті. Вона розцвіла таким буйним цвітом, якого не було ні за часів Ющенка, ні Кучми, ні Кравчука.

– Донецьких обрали на виборах чи як вони прийшли...?

Андрій Мохник: Так я й кажу: обрали.

– Обрали на виборах. Це українська влада, обрана на виборах.

Андрій Мохник: Безперечно! Обрали шляхом фальсифікацій, шляхом маніпуляцій.

– Ніхто не довів цих маніпуляцій.

Андрій Мохник: Та Ви що?! І ви не вели пряму трансляцію з 223 округу, на якому не був обраний народний депутат від «Свободи»?

– Я про президентські вибори кажу.

Андрій Мохник: І про президентські так само. Просто не було належної доказової бази, тому що розслабилися насправді, думали, що все: поховано, «совок» похований. Насправді «совок» є і торжествує сьогодні. І сьогодні вертається сталінщина і ті методи сталінські вертаються.

Хочемо ленінські? Хочемо, щоб кожного десятого? Хочемо, щоб священників страчували, хочемо, щоб руйнували церкви? Давайте повернемо ленінську політику.

– До речі, про руйнування. Зараз є така проблема, що руйнуються, зокрема у Києві, дуже посилено пам'ятки старовини, архітектурні пам'ятки. Є проблема Гостиного двору. Є проблема Андріївського узвозу. Є проблема багатьох інших будівель.

Андрій Мохник: Повертаємося до теми люстрації. Хто очолює київську владу сьогодні? Колишній комуніст, колишній співробітник КДБ. Які до нього питання? Він зі своїми олігархами, я так розумію, питання вирішує. Він ні на що не впливає там, де це треба олігархам, а там...

– А коли був Черновецький, не колишній працівник КДБ, то цієї проблеми хіба не було?

Андрій Мохник: А що, він не був комуністом? Він не працював в органах прокуратури Совецького Союзу на комуністичній посаді? Ні? Він не був парторгом? Вибачте!

– Пане Крючков, на Вашу думку, а чому руйнування пам'ятників старовини не викликає такого ажіотажу, як руйнування пам'ятників Леніну? Чому на це не спрямовуються зусилля, на захист?

Георгій Крючков: Тим, хто зараз вчиняє цей шабаш навколо пам'ятників Леніну, абсолютно байдуже все, що робиться в Україні. Абсолютно! Їм потрібно себе зарекомендувати, що вони – влада, що вони можуть все, що вони можуть будь-кого знищити, образити. У них же і лексика яка! Ви розумієте? Це фашисти! І їм начхати на всі ці пам'ятки культури, все, що завгодно.

У якому становищі перебуває зараз наша культура, наші музеї, наші виставки? Що була раніше і що зараз? Треба ж порівняти, не треба ж брехати. Не треба ж нагнітати те, що є. Дійсно, треба бачити, що було. Проїдьте Україною і подивіться, що сталося з тваринницькими комплексами, з механізованими загонами, з птахофабриками? Все ж знищене! Село знищене! Це ж за 20 років.

Андрій Мохник: Село нищили голови колгоспів, які були партгоспактивом районів і областей. І не треба розказувати.

Георгій Крючков: Та не голови колгоспів. Які голови колгоспів?

Андрій Мохник: І не треба розказувати.

Георгій Крючков: Це знищила влада. Фашистська влада, яку започаткував...

Андрій Мохник: І олігархи з'явилися не на порожньому місці. І ви їм прислуговували активно.

Георгій Крючков: ...Кравчук.

– Зараз КПУ каже про те, що готова порушити питання про відставку уряду Миколи Азарова.

Пане Крючков, у цьому плані Ви погоджуєтеся, що комуністам настав час порушити питання про відставку Азарова? Чи ще не на часі?

Георгій Крючков: Ви знаєте, що коли вирішувалося питання про Прем'єр-міністра, КПУ підтримала кандидатуру Азарова, обумовивши вимогами, і чітко сказала: якщо за півроку не буде зрушень у цих питаннях, фракція порушить питання про відставку цього уряду і Прем'єр-міністра. Вона чітко це сказала. І лідер партії це підтвердив.

Партія тоді була змушена піти на такий крок (підтримати кандидатуру Азарова – ред.) з огляду на декілька чинників. По-перше, не можна було залишати країну без влади у дуже такий тяжкий час, а по-друге, припинити шлях фашистам, які рвуться до влади.

– Мені здається, сумнівно, що могла прийти партія «Свобода» до влади.

Андрій Мохник: Чому сумнівно?

– Не було такого дуалізму: або Азаров, або «Свобода».

Андрій Мохник: Я думаю, що з такими темпами, якими Партія регіонів руйнує Україну, «Свобода» дуже скоро прийде до влади.

А насправді бачите, яке зручне виправдовування? Підтримувати уряд олігархів, причому цей уряд був з 2010 року. Азаров же ж не нова людина.

– Змінився склад уряду.

Андрій Мохник: Азаров сам собі став «папередніком».

– Запитання ще одного слухача.

Слухач: Я оце слухаю комуніста і думаю: які ж комуністи продажні, що вони вже двічі продалися і далі ще можуть щось комусь говорити.

Але я хочу розказати одну бувальщину. Один дід, коли були ще 1950-і роки, мені сказав: ти знаєш, синку, який самий страшний звір на світі є...?

– У Вас є запитання? Вибачте, давайте ми потім послухаємо бувальщину.

А з фракцією КПУ, якщо є у них готовність підтримати відставку Азарова, ви, здається, теж поділяєте позицію відставки уряду Азарова, можливо, вам і є такий ситуативний союз?

Андрій Мохник: Кому Ви вірите? Ви вірите комуністам?

– Якщо вони про це кажуть.

Олігархічний клас виник з компартійної номенклатури, з комсомольських вождів, з агентури КДБ, ну, і з різних кримінальних елементів. КПУ сьогодні обслуговує інтереси олігархів. Ніякого голосування комуністів не буде. Це блеф

Андрій Мохник: Симоненко вийшов і 5 хвилин на трибуні розносив уряд Азарова «в пух і в пір'я». Потім в останніх 30 секунд він сказав: але тим не менше ми будемо це робити, ми будемо підтримувати.

Насправді олігархи і комуністи сьогодні створюють єдиний олігархічний клас. І, власне, олігархічний клас як такий виник з компартійної номенклатури, з комсомольських вождів, з агентури КДБ, ну, і з різних кримінальних елементів. Нічого дивного, що КПУ сьогодні обслуговує інтереси олігархів. Тому ніякого голосування комуністів не буде. Це блеф.

А я пану слухачу просто хотів би нагадати. Він тут говорить про продажність. Ну, а хто гроші від німецького генштабу брав на революцію? Хто через Парвуса фінансував цю революцію?

– З німцями в різний спосіб співпрацювали всі. І кожен по-своєму з німцями співпрацював, намагався співпрацювати. Історія 20 століття дуже карколомна у цьому плані.

Андрій Мохник: І що? І що це доводить? Хіба це спростовує факт того, що Жовтневу революцію фінансував Парвус?

– А які ваші плани подальші щодо пам'ятників? І ви далі так будете вчиняти? Чи до Харкова доберетеся, на схід поїдете чи в центральну Україну?

Андрій Мохник: Безперечно, доберемося і до Харкова, і до Луганська, і до Донецька, і до Криму. Тому що насправді... Взагалі-то, дійсно, це не справа народних депутатів України. Має бути ухвалене рішення, і комунальні служби мають приїхати і без ажіотажу зняти всі пам'ятники комуністичної епохи. Якщо деякі з них, деякі, окремі становлять якусь історичну цінність, їх треба зібрати в музеї совєцької московсько-більшовицької окупації і показати, продемонструвати, щоб можна було водити туди дітей і розказувати їм, які жахіття були в Україні.

От, власне, так має робитися. Допоки такого немає, там Кернес сказав, що він чекає – обов'язково приїду.